

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Academias Italiae inter se distribuunt, & adeunt. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

tate anxius, metu exanimatus, diuturno cursu & fatigatione anhelans, domum, vbi Ignatius erat, festinus irumpit. Ad quem statim Ignatius, Ita ne N. inquit vacillas: *Modicæ fidei, quare dubitasti?* Quæ diuinæ voluntatis significatio omnem dubitationem Patri sustulit, & obfusam animo caliginem dispulit. Hoc ipse qui vidit, qui passus est, sibi euenisse narravit.

ACADEMIAS ITALIÆ INTER SE DISTRIBUUNT, & ADEUNT.

CAPVT X.

Post leues illos nostrorum Patriū excursus, Vicetiam omnes ad Ignatium conuenerunt: quæ ciuitas magnopere illius, sociorumq; vitæ & doctrina fuerat permota. Quocirca, in qua ciuitate tres pane tantū & aqua vitam initio vix tolerabant, & à vicinis pagis victum mendicare cogebantur; ea demū vndecim in vnū congregatis, omnia necessaria abunde suppeditauit. Fecerant noui sacerdotes primum sacrum, præter vnum Ignatium. In hoc conuentu, vbi Hierosolymam nauigandi spem extrahi longius vident, illustres aliquot ac celebres Italiæ

liae Academias, & studiosorum hominum maximè refertas, obire constitunt; si què fortè Deus ex tot ingeniosis adolescentibus, quibus illæ abundant, excitare, & ad idem vitæ institutum dignaretur adducere. Hyeme igitur inuente, prouincias ita sortiti sunt, vt Ignatius, Faber, ac Laines primarij socij, Romam ipsam adeant: Salmeron, & Paschasius Senas: Franciscus Xavier, & Bobadilla Bononiam proficiscantur: Claudio Iaio, ac Simoni Ferraria; Patauium Ioanni Codurio, & Hozio obtigit. Qua in prouincia, præter eam curam, quæ cuique maxima & propria erat, animum suum perpurgandi, atque ex illo, non solum amputandi cupiditatum ramos, sed etiam radicum fibras euellendi: connitebantur quantum poterant, vt proximorum etiam salutem, cum sua salute coniungerent, & omnibus illos modis, ad diuinarum rerum studiū accenderent. Administrandi porrò prouinciam, hæc ratio erat. Alternis hebdomadis, vtrique socio in alterum potestas erat: ostiatim victū emendicabāt: in publicis plateis cōcionabantur. Ante concionem, qui parebat, scamnū ex officina aliqua commodatum, pro-

suggestu, concionaturi socij pedibus subijciebat: voce, pilcoque ad verbum Dei audiendum, populum euocabat. In cōcione nihil petebatur: nihil post à circumfusa multitudine accipiebatur, ne vltro quidem oblatum. Si quem nacti essent cælestis doctrinæ cupidiorum, eum verò libentissimè priuatim informabant, & vt res dabatur, etiam perpoliebant. Multorum confessiones audiebant: pueris, rudibusque hominibus tradebant Christianæ fidei institutiones: ægrotis, afflictisq; pauperibus in Xenodochijs decumbentibus (vbi per maiores occupationes licebat) sedulo ministrabant. Denique nihil prætermittebant, quod ad augendam Christi gloriam faceret, & bene de hominibus merendum. Quibus rebus Christi bonus odor vbique fuerunt, multiq; singularem ex illorum consuetudine fructum perceperunt. Atque ex tenui illo, exiguoque principio, Societatis nostræ & nomen innotuit, & fama percrebuit, & fructus propagatus per Italiam, atq; amplificatus est. Illud non omitam: Patauij nostri in carcerē ab Episcopi Vicario cōiecti sunt, cathenisque cōstricti. In quo quidem carcere, noctem vnam tam lætè,

hi-

hilareq; traduxerunt, vt Hozius erumpentem, prægestientis animi lætitia, iisum tenere vix posset. Postridie verò re perspecta melius, & cognita, ab eodem iudice liberati sunt, & deinceps semper filiorū loco habiti. Et hæc quidem socij reliqui. Iam ad ea, quæ in sua profectioe, & prouinciæ administratione Ignatius fecit, transeamus.

IGNATIO DOMINVS IESVS

apparet: & vnde Societatis nomen inditum sit.

CAPVT XL.

Sacerdotio igitur iam decoratus, integrum anni spacium ad se præparandum, animumq; magis colligendum sumpsit, vt augustissimū Iesu Christi Domini nostri corpus, viuam veramq; pro peccatis nostris hostiam, parius Deo Patri, primū offerret in odorem suauitatis. Quo tempore, toto pectore in diuinarum rerum commendationem incumberebat, & beatissimā Virginem, Deiq; matrem, diu nocturque obsecrabat, vt ipsum apud filium suum in gratia poneret: & quæ cæli esset ianua, & singularis Dei, hominum-

G 5

num-